

Ermənistan-Azərbaycan, ərazilərin işğaldan azad olunması haqqında həqiqətlərin dünya ictimaiyyətinə çatdırılması, Azərbaycanın ədalətli mövqeyinin müdafiə edilməsi

№ 4 (2185) 14 yanvar 2021-ci il

DÜNYANI HEYRƏTƏ SALAN 44 GÜNLÜK MÜHARİBƏ

(III yazı)

Bəlli hadisələrin axarını izlədikcə üst-üstə düşən, təkrarlanan, bəzən də törədilən cinayətlərin miqyası adamı dəhşətə gətirən məqamlarla qarşılaşırıq. Məhz həmin məqamlar faşizmin elementləridir. Özü də ötən əsrdə qalan elementləri yox. Bu gün də Ermənistan hakimiyyətinin, Ermənistan siyasətinin canında-qanında qalan elementləri. Məhz bu səbəbdəndir ki, Azərbaycan prezidenti, Ali Baş Komandan İlham Əliyev xalqımıza və dünya ictimaiyyətinə etdiyi müraciətdə birmənalı şəkildə vurğulamışdı ki, biz Ermənistan ordusunu darmadağın etdik. Bizim dəmir yumruğumuz Ermənistanı kapitulyasiyaya məcbur etdi. Biz Ermənistanı diz çökdürdük. Biz Ermənistanın faşist siyasətini məhv etdik. Dünya gördü ki, Ermənistan hakimiyyəti nə qədər rəzildi, nə qədər qorxaqdı. Onlar bizim qarşımızda diz çökdülər”.

Bəli, bax elə məsələnin mahiyyətinə bu aspektdən yanaşanda onda məlum olur ki, Azərbaycan prezidentinin, Azərbaycan siyasətinin qarşısında diz çökən təkçə Ermənistan iqtidarı, Ermənistan ordusu deyil, bu həm də Ermənistanı dəstək verən, ona havadarlıq edən, onu maliyyələşdirən güclərdir. Əgər 1918-ci ildə “paytaxtsız” Ermənistanı respublika elan edən güclər bu gün onun silahlanmasına açıq-aşkar dəstək verib şərait yaradıblarsa, deməli, məntiqlə biz həm də onlarla vuruşmuşuq, onlara qalib gəlmişik.

Tarixə nəzər salsaq, görürük ki, Moskvadakı və digər xarici ölkələrdəki havadarlarına arxalanan və zaman-zaman da öz çirkin niyyətini həyata keçirməyə müvəffəq olan Ermənistan hələ ötən əsrin 40-cı illərində bu gün üçün, bugünkü işğalları üçün böyük işlər görüblər. Məhz həmin vaxt Moskvanın mərkəzində əyləşəy A.Mikoyanın təşəbbüsüylə Ermənistan “Qarabağ hərəkatı”, həmçinin “Qara-

bağ komitəsi” yaradılmışdı. Məhz Mikoyanın dəstəyilə hələ 1945-ci ildə Ermənistan KP MK-nın birinci katibi olmuş Q.Harutyunov Stalinə məktub yazaraq Dağlıq Qarabağın Ermənistanı verilməsini xahiş etmişdi. Həmin məktubu Stalin öz dərkanarı ilə Malenkova göndərmiş və araşdırılması tapşırılmışdı. Bu məktubda erməni həyasızlığının ilk nöqtəsi də özünü ifadə etmişdi. Ermənistan kommunistlərinin rəhbəri Stalindən xahiş etmişdi ki, Şuşanın yenidən qurulması, bərpası da onlara tapşırılsın. Bax, bu tarixi faktın özünə diqqət yetirəndə həm erməni həyasızlığı, həm də erməni əliuzunluğu birmənalı şəkildə qarşımıza çıxır. Yaxşı ki, həmin məktubla bağlı o vaxt Azərbaycan kommunistlərinə rəhbərlik edən Mirçəfər Bağirov öz kəskin mövqeyini ortaya qoyur. Və bildirir ki, Ermənistanın, Gürcüstanın və Dağıstanın əhalisinin əksəriyyəti azərbaycanlılardır. Onda bu əraziləri də Azərbaycana birləşdirmək lazımdır. Məhz bu konkret, həm də qətiyyətli cavab Moskvani ermənilərin məktubunu zibil qutusuna atmağa məcbur edir.

Tarixin təkrar olunduğu barədə kifayət qədər fikirlər söyləndi. Biz də həmin təkrarın şahidlərindən biriyik. Əgər xatırlayırsınızsa, ötən əsrin 80-ci illərindən başlayaraq, ermənilər Moskvaya yenidən məktublarla müraciət etməyə başladılar. Bu müraciətlərin ünvanlanmasında bir səbəb də Ulu Öndərimizin SSRİ Nazirlər Soveti sədrinin birinci müavini vəzifəsindən kənarlaşdırılması idi. Düşmən Heydər Əliyevin işdən çıxarılmasını gözəl bir fürsət kimi qiymətləndirib Qorbaçov hakimiyyətini ələ almağa çalışırdı. Elə hadisələrin gedişi də göstərdi ki, məhz Kremlin dəstəyilə

ermənilər öz cinayətkar şəbəkələrini daha da genişləndirdilər. Burada ermənilərin zaman-zaman özləri üçün istifadə etdikləri təcrübə də onların işinə yarayırdı. Tarixi faktlardan məlumdur ki, hələ 1948-ci ilin mart ayının 10-da SSRİ Nazirlər Sovetinin qəbul etdiyi “Ermənistan SSRİ-dən kolxozçuların və digər azərbaycanlı əhalinin Azərbaycan SSRİ-nin Kür-Araz ovalığına köçürülməsi ilə əlaqədar tədbirlər haqqında” qəbul etdiyi qərar məhz ermənilərin çoxsaylı və ısrarlı müraciətlərinin, məktublarının, həm də Kremldəki dayaqlarının köməyiylə gerçəkləşmişdi. Deməli, daşnaqların, həmçinin böyük Ermənistan xülyalı avantürüst dairənin ən böyük məqsədlərindən biri Azərbaycan ərazilərinə sahib olmaq, xalqımızı öz dedə-baba torpaqlarından didərgin salmaq idi. Çox təəssüf ki, ermənilərin bu istiqamətdə atdığı addımlar 1948-1953-1988-ci illərdə ermənilərin soydaşlarımızı Ermənistan ərazisin-

dən kütləvi köçürməsi ilk mərhələlərdə sovet hökumətini, sonuncu mərhələdə isə aşkar işğalçılığın sayəsində mümkün olmuşdu.

Törədilən cinayətlərin, zaman-zaman gerçəkləşdirilən deportasiyaların qarşısının vaxtında alınmaması, SSRİ hökumətinin bu məsələdə ermənipərəst mövqe tutması artıq 1988-ci ilin ilk aylarından başlayaraq qərbi azərbaycanlıların silahla, terrorla öz evlərinə qovulmasına başlandı. Özü də Moskvanın gözü qarşısında. Proses o qədər sürətlə həyata keçirildi ki, insanlara özlərinə aid daşınması mümkün olan əmlaklarını da götürməyə imkan verilmirdi. Qışın qarlı-şaxtalı havasında adamların isti yuvalarından qovulması, mal-mülklərinin əllərindən alınması, törədilən qətlər, xüsusilə qadınlara, qocalara, uşaqlara qarşı gerçəkləşdirilən faşist xislətli faciələrlə müşayiət olunan cinayətlər beynəlxalq aləmin də diqqətini özünə çəkirdi. Böyük dünya bunu SSRİ-

Azərbaycan
Respublikasının
Medianın İnkişafı Agentliyi

nin daxili işi sayır və erməni faşizminə bununla dəstək vermiş olurdu. Törədilən həmin qanlı cinayətlər və gerçəkləşdirilən deportasiya ilə bağlı Azərbaycan prezidenti cənab İlham Əliyev Fransanın “France 24” telekanalının təmsilçisinin suallarını cavablandırarkən birmənalı şəkildə vurğuladı ki, “Tarixi dəyişmək mümkün deyil. Siz arxiv sənədləriylə tanış olsanız, onda bugünkü Ermənistan ərazinin hansı xalqa məxsus olduğunu özünüz də görürsünüz. Və sizə aydın olar ki, bugünkü Ermənistanın paytaxtı İrəvan xanlığına məxsusdur. Ümumiyyətlə, ermənilər bu ərazilərə köçürüldülər. Onlar digər ölkələrdən məqsədli şəkildə Azərbaycan ərazisinə gətiriliblər. Bu böyük bir siyasətin tərkib hissəsi olubdu. Hətta Dağlıq Qarabağda onların Azərbaycan ərazisinə köçürülməsinin tarixini xatırladan abidə də ucaldılmışdı. Bu gün biz başqa bir dövlətin torpağı üçün vuruşuruq. Biz öz torpağımızı azad edirik”.

Göründüyü kimi, bizim ötən ilin sentyabr ayının 27-dən noyabr ayının 10-a kimi davam edən müharibəmiz məhz Azərbaycan torpaqlarının işğaldan azad edilməsi uğrunda idi. Bu müharibənin qələbə ilə başa çatması məhz böyük bir zamanın, böyük bir siyasətin, gərgin əməyin və polad iradənin nəticəsi oldu. Ortaya dəmir yumruq qoyuldu.

Əbülfət MƏDƏTOĞLU

Azərbaycan Respublikasının
Medianın İnkişafı Agentliyinin
maliyyə yardımı ilə

